

Stabsofficerer. I den engelske og franske Marine høves henholdsvis Commanders og Capitaines de frégate, der ere Stabsofficerer og nærmest svare til Kommandørkaptajnerne. I disse Marineer findes ingen særlig Grad mellem Stabsofficererne og Løjtnantsklassen; Mellemedet dannes ved, at der er tillagt den ældste Del af Løjtnantsklassen, henholdsvis Løjtnanterne med 8 og 14 Aars Tjenestetid som saadanne, en højere militær Stilling end de øvrige.

Det turde heraf fremgaa, at man netop for at opnaa mere Overensstemmelse med Forholdene i fremmede Marineer maa indføre endnu en Stabsofficersgrad, saaledes som sket er paa Forslag til Lov om Søværnets Ordning. Naar denne Grad er benævnt Kommandørkaptajner, saa indses det ikke, hvad væsentligt der kan indvindes mod denne Benævnelse, der synes at passe godt ind mellem Benævnelserne paa de øvrige Charger i vort Søofficerskorps og tillige er mere betegnende end Benævnelsen for de tilsvarende Klasser Stabsofficerer i flere andre Marineer, hvor denne er afledt af Navnene paa Skibstyper, der for længe siden ere udrangerede af de moderne Flaader (Capitaine de frégate, Korvettenkapitän o. s. v.).

Indføres Kommandørkaptajnsgraden hos os, bortfalder samtidig Grunden til at opretholde den mindre korrekte Uniformering af Kaptajnsklassen, og dette Forhold vil da blive ordnet ved samme Lejlighed.

Endnu skal man kun fremføre en enkelt Bemærkning med Hensyn til det omhandlede Spørgsmaal. Vil man endelig kalde vore nuværende Kaptajner for Kaptajnløjtnanter, saa er der for saa vidt ikke noget af Betydning at fremføre herimod — de have jo været betegnede saaledes før, men Benævnelsen blev da forandret til Kaptajn paa Initiativ af Folketinget (se Betænkning over Lovudkastet om Marinens Organisation af 7de Juni 1867, Rigsdagstidende, Tillæg B. Sp. 1539) — det ses imidlertid ikke, hvad der vindes ved denne Ændring, thi Overensstemmelse med fremmede Marineer i Benævnelsen opnaas jo dog ikke, som ovenfor antydet, ved denne Forandring.

Man skal dernæst gaa over til Udvalgets Henstilling vedrørende Sekondløjtnanterne i Søofficerskorpsen. Denne gaar jo ud paa, at der, henset til disse Officerers hele Uddannelse, efter kortere Tids god Tjeneste bør gives dem kongelig Udnævnelse.

Ministeriet kan ganske slutte sig til det ønskelige i, at en i denne Retning virkende Bestemmelse indføres paa Lovforslaget. Naar der ikke herfra er optaget noget Forslag i saa Henseende, saa ligger dette hovedsagelig

i, at tidligere Forsøg paa at gennemføre Bestemmelser af denne Art ere strandede i Tinget. Paa Forslag til Lov om Søværnets Ordning, som forelagdes i Samlingen 1879—80, af hvilket Forslag jo den nugældende Ordningslov resulterede, havde man saaledes optaget en Bestemmelse om, at der skulde meddeles Sekondløjtnanter, der havde fuldstgjort de i Lovforslaget fastsatte Betingelser for Forfremmelse til Premierløjtnant, kongelig Stadfæstelse paa deres Udnævnelse til Sekondløjtnant. Folketingsudvalget til Behandlingen af Lovforslaget tiltraadte imidlertid ikke det stillede Forslag, blandt andet under Henvisning til, at der formentlig derigennem var tilsigtet at forstærke de Paa-gældende Pensjonsberettigelse tidligere end efter den gældende Lovgivning (se Betænkning over Forslag til Lov om Søværnets Ordning, afgiven af Folketingets Udvalg den 17de April 1880, Bemærkningerne til § 51).

Det skal imidlertid indrømmes, at Forholdene have forværet sig betydeligt i de senere Aar for Sekondløjtnanternes Bedkommende, dels paa Grund af det flette Avancement, dels fordi man i Forventning om en snarlig Ordning af Personalspørgsmaalene, og for i saa Tilfælde at kunne fylde Kadrene hurtigt, udsatte at foretage en Indskrænkning i Antagelserne paa Søofficersskolen saa længe, som man skønnede det forsvarligt. Medens Gennemsnitstjenestetiden som Sekondløjtnant for de Officerer, som i Aaret fra 1880—1889 inkl. ere udnævnte til Premierløjtnanter, beløber sig til 2 Aar og 4 Dage, er Tjenestetiden for de sidst forfremmede Sekondløjtnanter vokset op til 5 Aar. Dette vil sige, at Flaadens Officerer for Tiden først erholde fast Ansættelse og Pensjonsberettigelse ca. 3 Aar senere, end det har været Normen gennem en længere Aarrække.

Ved at indføre en Bestemmelse, der kun tager Sigte paa at afhjælpe den Forværelse af Forholdene, som har udviklet sig i de senere Aar, og som af sig selv træder ud af Virksomhed, naar Avancementsforholdene forbedre sig, har man jo i Virkeligheden kun søgt at fastholde den Situation for Officerskorpsens Bedkommende, som paatænkes fast ved Vedtagelsen af Ordningsloven af 1880. Naar denne Bestemmelse imidlertid tillige skal affattes saaledes, at den ikke foranlediger nogen direkte Merudgift paa Lønningskontoen for Søofficerskorpsen, saaledes som denne vil blive paa Grundlag af nærværende Lovforslags § 11, vil der ikke kunne opnaas nogen fuldstændig Udvæjning af de omhandlede uheldige Forhold, men dog en betydelig Forbedring paa dette Omraade.